

"פרטי". יצירה לקול, נבל, כינור ומיצב תמונות.

מאת : עדיה גודלבסקי

פרק ראשון - תת מודע

פרק שני - מודע

בפרק הראשון, מרחב התת מודע שלי, יבוא לידי ביטוי באלתור המוסיקלי, בנגינה בנבל. ברצף האסוציאטיבי-מוסיקלי הזה, ישנה נגינה אינטואיטיבית עם מוטיבים מוסיקליים ידועים מראש המסמלים עבורי דימוי ומצב. הדימוי הוויזואלי מוסיקלי ורגשי המוביל אותי באלתור הוא סיפור של אישה הנפגשת עם המיניות שלה באינטימיות עם עצמה ועם הקהל - איפה ומתי קו הגבול שמעברו פגיעה.

למרחב התת מודע במחשבה ובחלום, יש משמעות ופלא רב בחוויה האנושית, דבר הבא לידי ביטוי בחלומותיה של דורה ובמפגש שלה עם פרויד. זאת ועוד פרויד בהישענו על המקרה של דורה, פתח פתח משמעותי ו חשוב בהתפתחות הפסיכואנליזה. אך עם כל העניין והטוב הזה - יש את הכאב של דורה, המבקשת שיאמינו לה ושישמע קולה. בילדותי, נהגו לצלם אותי תמונות סטילס רבות, לא תמיד נשאלתי אם אני רוצה זאת. האם זו הייתה הטרדה? בדיעבד, אני מבינה, שלא תמיד הייתה לי זכות בחירה. עכשיו, עם בן זוגי הצלם, אני עומדת כאישה, בבחירה מודעת מול עין העדשה.

ההתרחשויות שנראות ונשמעות בחלומות שלי, קורות כל פעם במקום אחר, לפעמים אלו מקומות שאני מכירה, לפעמים זרים לי. אם אני זו, שהייתי מחזיקה את המצלמה, שעניי, הייתה עדשה ארוכה וכבדה, הייתי מצלמת את התחושות של החלומות שלי כיומן מסע של התת מודע, לעבר מקום שהוא בית.

בפרק השני, המנוגן בכינור (הטווח את הדרך למודע) בנבל ובקול, המודע בא לידי ביטוי בנגינה מתוך התווים, בהם יש את התת מודע מתורגם למודע-המוסיקלי. כך שישנם מוטיבים מוסיקליים מתוך התת מודע, שיופיעו בתווים הכתובים.

עכשיו, אני שרה ומנגנת כאישה בקבלה ובהנאה, בבחירה מודעת מול עיניי הקהל, המצלמות אותי ללא הרף, נכנסות לחדרי הבית.

שהוא אני.